

Taalkundige pareltjes

Fictie

Eva Wanjek: Lizzie.
 Uitg. Wereldbibliotheek, € 24,95.

Haar naam is inmiddels vrijwel geheel in vergetelheid weggezonden, maar haar beeltenis als Ophelia, drijvend in het water, omringd door bloemen, van de hand van de schilder John Everett Millais, kent vrijwel iedereen.

In de onder het pseudoniem Eva Wanjek uitgebrachte roman 'Lizzie' brengen Martin Michael Driessen en Liesbeth Lagemaat Elisabeth Siddall (1829-1862), slachtoffer van haar tijd en haar karakter, op magistrale wijze tot leven, in een mengeling van feiten en fictie.

Lielingsmodel

De mooie, roodharige Siddall was geruime tijd het lielingsmodel van de schilders van de prerafaelitische school, opgericht door John Millais, Wiliam Holman Hunt, Walter Deverell en Dante Gabriel Rossetti.

Het was Deverell die het roodharige naaistertje in 1848 ontdekte, waarna Rossetti haar als eerste als model vroeg. Er ontwikkelde zich een onstuimige liefdesrelatie tussen Rossetti en Siddall, maar het duurde – waarschijnlijk als gevolg van het standsverschil – tot 1860 voordat de twee trouwden. Nadat zij een doodgeboren dochttertje hadden gekregen, stierf Siddall tijdens een tweede zwangerschap aan een vermoedelijk bewust genomen overdosis opium.

Gevaar

Het is een leven dat alles in zich heeft voor een Victoriaanse roman vol hartstocht en sentiment. Het gevaar van een drakerig flodderverhaaltje ligt levensgroot op de loer. Maar Driessen en Lagemaat slagen er met opmerkelijke beheersing in

om het verhaal tot leven te wekken zonder in sentimentaliteit te vervallen. Hun Lizzie is een vrouw die lijdt onder haar ondergeschikte rol als vrouw, een vrouw die meer in haar mars had dan zij ooit kon tonen en die daaraan ten onder ging.

Levendige kleuren

Driessen en Lagemaat schilderen in levendige kleuren het Londen halverwege de 19e eeuw. Als zij een bezoek aan de Wereldtentoonstelling in het Crystal Palace beschrijven, zie je door Lizzies ogen de wonderen die daar getoond worden. Als zij over een tocht van Rossetti door de sloppenwijken en zijn ontmoeting met een hoertje verhalen, sta je daar met hem in dat steegje. 'Hij hoorde een zacht gejammer en keek omlaag. 'Wat is dat?', vroeg hij. 'Kindje', zei ze ongeduldig. „Hindert niet, ik heb één hand vrij ...en mijn mond, als je wilt'.

Dramatisch

Het verhaal wordt regelmatig onderbroken door de gedachten van Lizzie zelf, die – onder invloed van drank, grote hoeveelheden laudanum en het destijds vanwege het beweerde schoonheidsverhogende effect hooggeprezen, maar behoorlijk giftige Fowler's Solution – hoe langer hoe meer in apathie en wanhoop vervalt.

Met 'Lizzie' schreven Driessen en Lagemaat een Victoriaanse roman in de beste betekenis van het woord, meeslepend, dramatisch zonder in melodrama te vervallen en vol taalkundige pareltjes.

Sonja de Jong

